

UN BON DIA

Fa temps que es va instal·lar a Calonge en una caseta al carrer del Pedró. Venint com ve de la gran ciutat, encara avui després de tants anys, es felicita per haver deixat enrere aquella vida que no era vida.

Aquell carrer s'ha convertit en el seu petit univers i refugi. L'entorn li ha tornat la pau i la calma. Però hi ha una casa gairebé cantonera que té un no-sé-què que no sap explicar. Ja no recorda quantes vegades ha passat per davant d'aquella porta, l'ha mirada gairebé cada dia. Una porta de fusta que un bon dia algú va pintar de blauet, tot i que ara d'aquella pintura amb prou feines en queden restes aquí i allà. S'ha mirat aquella porta encuriosida, té una ferradura clavada de qualsevol manera a la part de baix. Sempre està tancada. Hermètica. I cada cop que hi passa s'imagina històries que passen darrera aquella porta. S'ha preguntat una vegada i una altra quina serà la raó que la manté tancada. Al final hi ha passat tants de cops que ha deixat de ser aquell enigma que la feia imaginar-se històries per convertir-se en un element més del decorat pel que passa a diari.

Aquell matí no era diferent als altres matins. Els mateixos sorolls de gent llevant-se, l'olor a café, el cotxe aquell que fa el ronso i es nega a engegar-se, la veïna del costat cridant als nens que fan tard al cole i ella que surt adormida de camí a la feina. Però aquell matí la porta està oberta. Una escletxa amb prou feines, però suficient per percebre una olor subtil que s'escapa des de l'interior.

S'atura davant la porta. Mira a un costat i a l'altre. Escolta una mà per l'escletxa i obre uns mil·límetres més. Encara no s'atreveix a mirar, així que acosta el cap intentant captar algun soroll. Res. El silenci és total. Uns mil·límetres més. Amb l'ull dret ja arriba a veure la penombra del rebedor. Pols en suspensió dansant sobre la poca llum que hi entra. Obre una mica més. Ja té mig cos dins.

A la seva dreta una tauleta raconera amb unes flors que van quedar seques fa molt. Un paraigüer de llauna buit. Més enllà del rebedor s'estén un passadís llarg i

estret. La pintura verda de les parets ha començat a caure. Acaba per entrar del tot i ajusta la porta al seu darrere. Vol preguntar si hi ha algú però no li surten les paraules.

Avança pel passadís. A les parets tot un escampall de marcs penjats a la babalà, cap d'igual, molts de torts, i atrapades dins d'aquells marcs persones que no ha vist mai, n'hi ha de velles i de joves, d'homes i de dones, de senyorials i de rústics. Però semblaria que tots la segueixen amb la mirada, com si volguessin avisar-la per que no segueixi pel passadís. Però s'aventura cap a l'interior d'aquell silenci pesat, camina amb passes curtes i arrossega una mà per la paret. I segueix avançant. Ja fa estona que una veu interior l'avisava que no hauria d'estar allà, que està violant un espai i un temps que no li pertanyen. Fins que el passadís dona pas a un saló.

I al posar un peu dins d'aquell saló aturat en el temps, sap del cert que s'ha equivocat. Un calfred li recorre l'esquena de dalt a baix i se li estén pels braços, fins la punta dels dits. I sap que alguna cosa està a punt de passar. La veu dins del seu cap crida que surti d'allà, però el seu cos no reacciona.

I, quan per fi, aconsegueix fer mitja volta per sortir d'aquell lloc on mai hi hauria d'haver entrat, ensopega amb una tauleta de caoba coberta d'aquella pols que s'escampa per tot arreu. I sobre la tauleta hi ha un sobre amb el seu nom. Allarga la mà tremolosa cap al sobre. L'obre. Llegeix. Tanca els ulls lentament. Sospira i deixa caure un full que oscil·la com si fos una ploma, fins que aterra als seus peus.

T'he avisat.

Signat,

La teva intuïció.